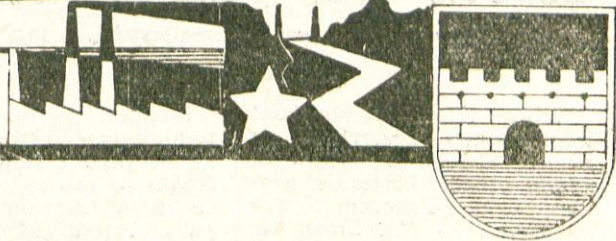

TRŽIŠKI VESTNIK

LETO IV.

Tržič, 10. novembra 1955

Št. 17

Delovni kolektiv „Peko“ je praznoval

Ob vrodu v tovarno obutve »Peko« je vdelana v zid plošča z napisom: Pod Titovim vodstvom smo 28. oktobra 1950 izpolnili geslo »Tovarne delavcem«. Da, ta dan je delovni kolektiv te tovarne prevzel vodstvo podjetja v svoje roke. Delavski svet in upravni odbor sta pričela razpravljati o naloga in s tem se je pričela nova doba v življenju tega delovnega kolektiva. Pet let je sedaj od tega in delavci s ponosom gledajo nazaj na prehojeno pot, nazaj na čas, ko so pričeli sami gospodariti. Zakaj tudi ne bi, saj so veliko delali, velikokrat so se sestali in si postavljali načrte za naprej. Nešteto perečih problemov so rešili vse izza planskega gospodarstva do današnjih dni. O svojih naporih in uspehih v tovarni pa kaj neradi govorijo in, če bi, bi morali preveč povedati; zato te najraje odpravijo s tem, da imajo le to v svojem načrtu, kako bodo zadovoljili potrošnika, da pride čim ceneje do neobhodno potrebne obutve. Delovna kolektiva tovarne in prodajne organizacije, ki ima svojih 82 poslovalnic razporejenih po vsej državi, sta v slogi rešila še vsak problem tako v času konkurenčnih borb ali pa v konjunkturi trga, saj v tesni povezavi skrbita za to, da bo naš delovni človek poceni obut.

Petletnico delavskega samoupravljanja v tovarni »Peko« je delovni kolektiv dostojno proslavil. Sindikalna podružnica je v času od 17. do 29. oktobra priredila razna športna tekmovanja, na katerih je sodelovalo preko 260 tekmovalcev — članov delovnega kolektiva. V nogometu, odbojki, streljanju in atletiki ter namiznem tenisu je nastopala predvsem mladina, pri šahu, kegljanju in balinanju pa so se tudi starejši dobro izkazali in še mladinke in žene, ki jih je v tovarni kar veliko število, so posegle v razne panoge. Tekmovanje pa se je zaključilo s kegljaškim dvobojem med ekipami Tovarne obutve »Peko« in Tovarno čevljev, Maribor. Tržičani so namreč v zelo dobrih poslovnih zvezah z Mariborčani, zato so se slednji radi odzvali vabilu, obisk pa bodo Tržičani vrnili že ob koncu tega meseca, ko bodo tam praznovali.

V soboto, 29. oktobra je na slavnostnem zasedanju delavskega sveta, ki se ga je udeležilo tudi veliko število članov kolektiva ter gostov, go-

voril predsednik le-tega ter poudaril pomen in vlogo, kakor tudi izvršeno delo delavskega sveta in upravnega odbora v tovarni. V svojem izvajanju je dejal, da je delavski svet popolnoma pravilno razumel svoj obstoj ter zadovoljivo izvršil preden postav-

ljene naloge. Po zaključku pa je predsednik sindikalne podružnice podelil zmagovalcem športnih tekmovanj lepe nagrade, zmagovalna ekipa kegljaškega dvoboja, ki je premagala Mariborčane z 299:268 keglji, pa je prejela lep pokal. Včh

Ustanovljeno je društvo profesorjev in učiteljev

V četrtek, 3. novembra je bil v gimnazijski risalnici ustanovni občni zbor Društva profesorjev in učiteljev v Tržiču. Doslej so bili oboji organizirani v dveh ločenih društvih, ki sta imeli svoj sedež na sedežu okraja in sta združevali pedagoške delavce vsega okraja. Po formiranju komun, ko je bilo na le-te prenešenih vse več kompetenc in so začele samostojneje živeti, pa se je pokazala potreba, da se tudi pedagoški delavci organizirajo v društvu, ki naj ima svoj sedež na sedežu občine in združuje pedagoške delavce občine.

Ustanovni občni zbor je sklical in vodil pripravljalni odbor, katerega člani so bili izvoljeni na likvidacijskih občnih zborih obeh bivših društev 22. oktobra v Kranju. Udeležili so se ga vsi pedagoški delavci v občini vključno učiteljski zbor glasbene šole, ki doslej ni bil še nikjer organiziran in se je zdaj priključil novoustanovljenemu društvu. Občnemu zboru je prisostvoval tudi predsednik sveta za šolstvo pri LOMO, tov. Danilo Roblek.

Na občnem zboru so bile podane osnovne smernice za delo društva in bila izvoljena upravni in nadzorni odbor društva. Za predsednico je bila izvoljena tov. Marija Faganellijska, za tajnico tov. Bogomira Pleničarjeva, za blagajnika pa tov. Oton Zazvonil.

Po končanem občnem zboru se je novi odbor takoj sestel in podrobneje izdelal načrte za delo društva. Sklenil je, da bo nudil čim več pomoči tako strokovne kot pedagoške zlasti vsem mlajšim članom, ki se šele uvajajo v delo s šolsko mladino. Vso skrb bo povečal dalje temu, da bodo dani pedagoškimi delavcem tudi ugodni materialni pogoji za delo. Sodelovalo bo društvo seveda najtesneje s svetom za šolstvo, dajalo predloge za iz-

boljšanje šolskega sistema in njegovih materialnih pogojev v občini. V tem oziru bo po svojih močeh na svojem torišču dela skušalo društvo kar največ pripomoči k temu, da bodo nove komune rastle res iz lastnih sil, delale samostojno po dejanskih potrebah svojih občanov in na osnovi lastnih možnosti in ne čakale le na direktive — pogosto birokratske — od zgoraj.

Novemu društvu želimo, da bi delovalo čim uspešneje in doseglo vse svoje smotre v čim popolnejši obliki, da spodbudi svoje članstvo za čim kvalitetnejše delo v naših šolah in da sestavi predloge za čim boljšo organizacijo šolstva na teritoriju naše občine.

Kakšen bo bodoči Tržič?

Kakšen bo bodoči Tržič, nam je v četrtek, 27. oktobra prikazala v zanimivem predavanju tov. ing. Grasellijska. V dvorani Svobode se je zbralo nekaj povabljenih zastopnikov organizacij, društev, ustanov (dokajšen del povabljenecv se vabilu ni odzval), ki so z zanimanjem sledili izvajanjem tov. inženirke in gledali razstavljene načrte, ki so prikazovali deloma pregledno, deloma detajlno videz bodočega Tržiča.

Urbanistični načrt je v glavnem gotov. Izdelani so projekti za bodočo prometno mrežo, to je za tranzitno cesto in druge cestne zveze, ki bodo spajale Tržič z neposredno okolico ali pa vodile v glavnih smereh, ki so že danes pomembne za povezavo mesta z ostalim svetom.

Predvideno je, da se Tržič sam ne bo kdovekaj širil, saj zato v tem tesnem prostoru ni možnosti, pač pa bo naselje raslo v glavnem na polju severno od Križ, kjer bo poleg številnih individualnih hiš, dvojčkov in blokov rezerviran tudi prostor za moderni

Iz vsebine:
Skozi Št. Vid v Srbijo
Otroci
z motnjami v razvoju
Tradicija
tržiškega čevljarstva
Z občnega zbora
SK Ljubelj
Občni zbor
šahovske sekcije
Pismo uredništvu
Listek:
Šibkejši spol

Vsem članom DPD Svoboda!

Upravni odbor DPD Svoboda vabi vse člane in prijatelje DPD Svoboda na

redni letni občni zbor

ki bo v četrtek, 17. novembra 1955 ob 7. uri zvečer v dvorani »Svobode«.

Pridite, da se odkrito porazgovorimo o našem delu v preteklem letu, o pomanjkljivostih, ki smo jih pokazali pri dosedanjem delu in o načinih, kako čim bolj na široko zastaviti svoje moči za prosvetno delo med našim delovnim ljudstvom. Naj se nihče ne odtegne razpravi, temveč naj s svojimi predlogi čim več pripomore k izboljšanju našega dela!

Upravni odbor
DPD Svoboda

stadion, vrtinarijo itd.

Izvedeli smo, da bo nastala na prostoru ob Cankarjevi cesti avtobusna postaja, malo dalje nova tržnica, da je predvidena gradnja novega zdravstvenega doma na otoku ob sotočju Bistrice in Mošenika, dočim je za novo ljudsko šolo ohranjen prostor ob Mošeniku pod Zalim rovtom, kjer bo stala tudi nova gimnazija in malo nad njo novi dijaški dom.

Ko bi bil ta dom zgrajen, bi se poslopje sedanjega dijaškega doma preuredilo v moderen hotel, ki je Tržiču prepotraben.

Detajlni načrti urejajo nekatere posebne probleme n. pr. rešitev ozkega grla pri prehodu Blejske ceste na trg in druge.

Videti je, da je opravljeno ogromno delo, zanimivo in mestoma tudi problematično. Zato bi bilo prav, da bi bili načrti razstavljeni in dostopni širšemu krogu občanov, ki bi mogli o njih diskutirati in morda s svojimi pripombami reševati nekatere še odprta vprašanja.

Janez Kavav:

Skozi Št. Vid v Srbijo

Spomini na nemška izseljevanja 1. 1941

(Nadaljevanje)

Ceprav še ni preteklo deset minut, sem se poslovil. Še en pogled, kot da si hočeva za vedno vtisniti obraza v spomin, potem pa z bogom... Taki slovesi — čim krajši so, tem bolje je, manj je hudo. Kaj bi nategoval žalost, če pa se ne da nič spremeniti.

Nazaj sem se vrnil kot na perotih: vse je urejeno, vsi moji so na varnem, z menoj bo pa že kalko. Po dolgem času sem spet čutil mir v sebi. Gestapovcu sem čisto mirno povedal, da žene ni.

Po dolgem čakanju je šel vsak skozi tri sobe zaradi ponovnega popisa in pregleda prtljage. Na vprašanje, koliko imam denarja, sem stresel denarnico na mizo. Iz nje se je usulo 21 mark. Druge prtljage mi niso pregledovali. Bil sem odlično razpoložen, oni pa so morda mislili, da sem pijan in preneumen, da bi imel kaj prepovedanega s seboj. Kljub temu pa sem imel s seboj dovolj denarja, fotoaparati in legitimacijo rezervnega oficirja. Še enkrat izpraševanje, ali sem Slovenec, ali so bili starši Slovenci, kje je žena, in bil sem — sposoben za transport.

Gnali so nas v drugi trakt in nas natrpali po sobah kot sardine. Ležali smo tesno drug ob drugem — žene, otroci, možje, samci, vse pomešano, povsod kovčki, nahrbtniki in cule. Kljub temu je bilo za nas, ki smo bili že prej zaprti, kar nekam laže. Svojci so bili zopet skupaj, spet so očetje pestovali svoje otroke in mladi zakonci so po cele ure prešepetali, držec se za roke. Seveda je bilo marsikaj tudi žalostnega. Bile so družine s številnimi otroki (11) in uboge matere so jih zaman tolažile in pogovarjale. Povrh je bil še vodovod pokvarjen, tako ni bilo kje prati plenice, pa tudi stranišče je bilo obupno. Kako žalostno je bilo videti matere, ki so previjale dojenčke kar tam na tleh v slami! Pa hrana za male! Dobivali so sicer nekaj mleka, a bilo je znešeno od vseh vetrov in napol zasirjeno. Ženini sorodniki so mi uredili, da sem tiste dni prejel preko trafike Zaletel mleko in piškote ter dobil dva špiritna kuhalnika, dve termos steklenici itd. Oskrbeli so me z vsem, kot za ekspedicijo. Vse to pa sem razdal materam z majhnimi otroki, zase sem obdržal hlebec dobrega rženega kruha in nekaj izvrstnih klobas. Ob odhodu iz Poljan so mi vse to dali Klobovsovi. S to zalogo sem prav lahko držal vso pot do Srbije. V splošnem pa ljudje niso bili tako potrti. Vsi smo upali, da bomo do jeseni že nazaj. Bolj klavirno so se držali tisti, katerim so ob pregledu prtljage gestapovci pokradli najboljše. Neki trgovec je vzel s seboj iz trgovine 12 novih srajc. Vzeli so mu vse in tako sedaj ni imel druge kot tisto na sebi.

Nekateri so imeli s seboj tudi glasbene instrumente. Tako na primer Rudolf Ahačič. Kadar so nas spustili na vrt, se je oglasila muzika in tu pa tam tudi petje. Ne vem, ali so bili ljudje toliko zavedni, da niso hoteli pokazati, ali se niso zavedali žalostne usode izgnancev, ali pa so bili res prepričani, da se bomo kmalu vrnili. Nemci seveda niso gledali s prijaznim očesom tega razpoloženja, vendar preprečevali razvedrila niso. Dvomim pa, da bi se zavedali krivice, ki so jo vršili... Kaj so jim storili ti ljudje, da jih gonijo po svetu kot živino, oropane vsega? Zelo posrečeno je označil Nemce učitelj Tone Belehar, ko je gledal majhnega dvoletnega debeluščka, ki je koracal po travi: »Tudi ta jim je nevaren!«

Prvi transport je šel iz Št. Vida v nedeljo, 6. julija ob polnoči. Odpeljali so ljudi večinoma iz okrajev Radovljica, Kranj in Kamnik. Izseljenci so se vse popoldne mučili s prenašanjem prtljage na vlak, ki je stal na posebnem, nalašč zato zgrajenem tiru. Pred odhodom iz zavoda je bil vsak še enkrat poklican, številke so obesili na nas že prej, in pod močno lučjo in kordonom straže smo se pomikali v vagon. Nemci so se držali mrko, le kočevski mladiči so se krohotali, kot da gledajo najsmušenejšo burko, ko so se očetje in matere krivile pod težo prtljage in otrok, ki so nenaspani sloneli na ramah ali se vlekli za krila. Vstopanje v vlak je trajalo skoro dve uri. Končno se je vlak premaknil — zbogom domovina, zbogom naša zemlja in naši domovi! Nič ne vemo, kam gremo, kaj nas čaka. Nekateri so šli za vedno.

Jaz sem bil odpeljan z drugim transportom v ponedeljek, 7. julija. Težko je bilo, ko se je vlak premaknil, toda zajo-kale niso niti ženske. V Šiški se je vlak ustavil. Na kolodvoru polno ljudi, ki so nam vzklkali: »Nasvidenje, nasvidenje!« Vsem nam je postalo laže: nismo zapuščeni, bratje mislijo na nas. Ko se je vlak ustavil, je bilo okoli njega v trenutku polno ljudi. Nekateri so izrabili priliko in ušli ter pustili vso prtljago. Pod oknom sem zagledal Antona Sajovica - Peskarja, preblečenega v železničarja. Iskal je brata Mirka, ki pa je odšel že prejšnji večer. Tone me je prijel za roko in hotel potegniti iz vagona. Pregovarjal me je, da naj zbežim. Ponujal mi je železničarsko čepico. Nisem hotel. Nekateri so pravili, da so Nemci zaradi pobegov prejšnji večer izvajali represalije. Ne, treba je biti solidaren. Članice Rdečega križa so nam nametale v vagono mnogo zavitev s pripombo, da naj si vsebino takoj razdelimo. Res so pričeli Nemci razgrajati po vlaku, jemati pakete in nas psovati.

Odhod, še zadnji vzkliki in šlo je v jasno mesečno noč, vso pot ob progi do Zaloga pa mahajoče postave — slovo, slovo. Od Zaloga dalje pa kot da je svet izumrl. Ti kraji so bili zasedeni od Nemcev. Postaje prazne, povsod mrki duh nemške zasedbe. V Zidanem mostu še zadnja bojazen, kam bo vlak zavil, ali navzgor med Nemce, ali ob Savi naprej med brate Srbe. Vzdih olajšanja: gremo preko mosta, torej na jug.

Postali smo zaspani. Otroci so polegali po klopeh, moški pa smo stali. Z dnem smo bili že v Zagrebu. Postaja izpraznjena, nihče se ni smel približati vlaku. Rdeči križ Hrvatske je dal toplega čaja. Potem pa se je pričela dolgočasna vožnja do Broda. Srečavali smo nemške vojaške transporte. Na enem so bili vojaki — padalci s Krete, sami mladiči. Vlak so imeli porisan z različnimi karikaturami Angležev in popisani z napisi n. pr.: »Zmagovalci s Krete se vračamo k svojim materam.« Ti napisi nam seveda niso povzdigovali upanja na skorajšnjo vrnitev.

Med vožnjo sem se zapletel v pogovor s starejšim rdečelasim stražarjem. Tudi on je bil prepričan, da bo vojske do jeseni konec, zmagali bodo seveda Nemci. Potem bo pa dobro na svetu. Oni bodo uredili Evropo kakor treba. Takoj po zmagi bodo preselili vse Srbe v Rusijo, Slovence pa v Srbijo in mi smo lahko srečni, ker bomo prvi doli. Sicer pa, da lahko izstopim na prvi postaji, ker njih nič ne briga, kje sem, samo v Reich se ne smem več vrniti.

V Slavonskem Brodu se je transport razdelil na dva dela, ker ozkotirna železnica ni mogla z enim vlakom vsega odpeljati. Ker je bil most čez Savo porušen, je bilo treba vso prtljago znositi do Save, potem z vlačilcem v Bosanski Brod. Kdor je bil sam, je še nekako šlo, a družine z otroki so bile res reve. Drugi del vlaka je čakal do poznega večera. Žalostni, trudni in nenaspani smo polegali v prašni travici kraj ceste. Hrane od Nemcev nismo dobili nobene. Tu sem se pridružil Srbkinji Štefanovičevi, ženi advokata iz Prevalj. S sabo je imela dva otroka, punčka je bila stara šele 10 mesecev. Otrok je bil lepo razvit, težak, zdrav, toda od dolge vožnje ves umazan, lačen in siten. Pozneje sva plenice med vožnjo sušila na ta način, da sva blato stresla iz plenice, potem toliko časa držala plenico skozi okno, da se je posušila. Na postajah, kjer smo stali dalj časa, sem tekkel k strojevodji, da je pogled stekleničko z osladkano vodo.

Ponoči se je napravila nevihta in morečo sopro je zamenjal občuten hlad. Postanek v Sarajevu je bil prav kratak. Tu se je pričel najbolj naporen del potovanja. Bil sem v prvem vagonu. Od Sarajeva do Užic je predorov, da se jih naveličaš šteti. Če smo imeli okna odprta, se je nabralo dima, da smo komaj dihali, če pa so bila okna zaprta, je bilo nevdržno vroče. Lahko si mislite, kako je bilo otrokom.

V četrtek ponoči, ko so se otroci komaj malo umirili, smo morali vsi iz vagonov. Prese-lili so nas v živinske vozove, polne nesnage. Stisnili smo se po kotih. Za večino moških je bila to že tretja noč brez spanja. Ni čudno, da me je zmoglo. Zaspal sem ob steni in nisem se prebudil niti, ko mi je kapalo od prižgane sveče na vrat. Zjutraj okoli štiri se je ustavil vlak v največji plohi v Velikem Orašju. Prejšnji dan so nas domačini čakali; ker nas ni bilo, danes ni bilo nikogar. Šele čez dobro uro je prišel uradnik iz okrajnega načelstva, prevzel spisek od Nemcev, ki so se takoj obrnili in šli. V največjem dežju so nam z vozovi zvozili prtljago v šolo. Tu je bila slama in drugega nič. Mokri, trudni in lačni, saj štiri dni nihče ni imel toplega v ustih, smo čakali nadaljnje usode. Počasi smo se razlezli po vasi. Tu je neki dojenček, star nekaj tednov po 48 urah spet dobil mleka. Mati ga zaradi gorja sama ni mogla hraniti. Polagoma so prihajali Orašjani, sprejemali posamezne družine vsaj za en dan. Kupiti si nismo mogli ničesar, ker so v Srbiji imeli drugačne marke kot mi.

Kakor vedno, sem imel tudi tu srečo. Čakal sem v šoli, da se najprej spravijo pod streho ljudje z otroki. Ko sem tako postaval po hodniku, me je nekdo, ki je bil vesel, da je med nami dobil svojega sorodnika, vprašal, če sem sam. Ko sem mu pritrdil, me je povabil: »Ajte još vi sa mnom«. Bil je lekarnar Minko Drndarski. Na stanovanju so mi pripravili banjo tople vode, da sem se počeno umil in preoblekel, potem pa dobro kosil in po kosilu v pernatih postelji spal, spal. Kako prijeten, naravnost blažen je bil občutek, ko sem se zbudil — svoboden! Res da sem bil daleč od doma in sam, toda nič več nisem bil zaprt v sobi, nič več odurnega »Achtung«. Kako prijetno je bilo šetanje po cesti med ljudmi. Večerja je bila imenitna, lepo servirano, kar preveč za človeka, ki se je skoro dva meseca valjal po slami. Lekarnar je opazil, da nimam več ure. Ker našega denarja niso sprejemali, sem uro zastavil, ko sem dal prāt perilo. Bil je skoro hud. Takoj sem moral z njegovim denarjem po uro.

Drugi dan nas je okraj razdelil po vaseh. Določen sem bil za vas Markovac. Prišli so seljaki, naložili naše cule in vse skupaj na vozove, potem pa lepo polagoma napred. Vozili smo se preko Velike Planine. Starega in Novega sela (Adjibegovac) do Markovca. Ko sem sedel na vrhu bisag in gledal spredaj in zadaj enake vozove, sem imel točen občutek: cigani, brezdomci.

(Nadaljevanje sledi)

Dopisujte

v „Trziški vestnik“

Vzgojni problemi

Otroci z motnjami v razvoju

(Nadaljevanje)

Duševno nerazviti otrok v osnovni šoli

a) Duševno nerazvit otrok se pri delu v osnovni šoli ne more zbrati, ali pa le za kratek čas. Pri nobenem predmetu se ne more dalje časa ustaviti in ga opazovati. Dajema le nazorno podano učno snov in to zelo počasi, površno, po večkratnem ponavljanju in utrjevanju. Ni zmožen logičnega sklepanja in zaključevanja, ker ne najde vzročne povezave med predmetom in dogodkom. Teže duševno nerazviti otroci ne prepoznajo predmetov na sliki, nekateri jih le naštevajo ter šele na pobudo opišejo dejanja.

b) Nekateri duševno nerazviti otroci imajo dober mehanski spomin, kar čisto vara učitelje in starše, da ne spoznajo otrokove duševne nerazvitosti. Lahko se nauče brati in pisati, a le mehanično (n. pr. pesmice); ne razumejo pa, kaj so brali ali pisali. Prav tako se nekateri nauče računati, toda le mehanično, a ne pojmujejo notranje zveze števil od 1 do 10 in ne znajo rabiti računov v praktičnih nalogah.

c) Misli so počasne in nepopolne, kar izpričuje otrokovo pripovedovanje. Izražajo se pomanjkljivo, nekateri ne morejo povedati svojih misli v stavkih, temveč govore v brez-zveznih besedah. Ne znajo rabiti ne spola, ne sklonov in ne glagola. Imajo majhen besedni zaklad.

d) Pri delu niso vztrajni, čeprav se ga včasih z veseljem lotijo. Hitro se utrudijo in odpovedo. Njihova volja je zelo slaba.

e) Okrnjeno je tudi čustveno življenje. Večinoma so topi, ne kažejo ne veselja, ne žalosti, ne sočustvujejo, ne hvaležnosti in ne usmiljenja. Pri nekaterih se ta razpoloženja hitro menjavajo; prehajajo iz veselja v žalost, iz otopelosti v razbrzdanost itd.

Ti otroci zaradi omejenih duševnih zmognosti ne morejo slediti pouku v osnovni šoli. Nekaj časa še s težavo dohajajo součence s posebno učiteljevo pomočjo, toda prav kmalu ne morejo slediti več tako hitremu podajanju učne snovi, zato popolnoma odpove. Včasih slišijo še zasmehljive opazke součencev, zato izgube ves pogum in voljo do dela. Nekateri sede apatično v klopi in se ne menijo za dogajanja okoli sebe, drugi nemirneži (eretiki) pa se dolgočasijo, tekajo po razredu, suvaio součence in s tem motijo pouk in dostikrat onemogočajo redno šolsko delo.

Ko učitelj opazi, da otrok ne napreduje v osnovni šoli,

1. opazuje učenca, da ugotovi otrokove duševne nesposobnosti.

2. zanima se za otrokovo domače okolje, če morda niso neurejene domače razmere vzrok otrokovega neuspeha,

3. zanima se za otrokov duševni ali telesni razvoj od rojstva dalje,

4. zanima se tudi za bolezni, bodisi duševne ali fizične, ki so v otrokovi družini ali sorodstvu.

Svoja opažanja vpisuje učitelj osnovne šole v »Prijavni list za sprejem v posebno šolo«, kjer so še druga podrobna navodila.

Učitelj osnovne šole je po zakonu dolžan, da takega otroka predlaga za pomožno šolo. Žal padajo mnogokrat ob koncu šolskega leta razne pikre opazke s strani staršev na račun osnovne šole. Ti trdijo, da je učitelj predlagal otroka za sprejem v pomožno šolo zato, ker se ga hoče iznebiti, ker ga ne mara itd. Vsakdo, komur je prvi cilj otrokov napredek in uspeh v življenju, naj se taki učiteljevi preudarni prijavi ne protivi, temveč se z njim posvetuje in poišče njegovih navodil.

(Nadaljevanje sledi)

Tradicija

TRŽIŠKEGA ČEVLJARSTVA

UVOD

Malokje v naši domovini je tradicija čevljarstva tako globoko vkoreninjena kot v Tržiču. Poleg že več stoletij obstoječe čevljarke obrti je prišla v tradicijo tudi naša čevljarstva industrija, ki se je začela razvijati že okrog leta 1874, zaradi katere je postal trg Tržič kmalu znan širom bivše Avstro - ogrske monarhije, seveda pod nemškim imenom Neumarkt. Kmalu po proslavi narodnega osvobodjenja 29. X. 1918, so pa začeli prihajati trgovci in razni prekupčevalci iz naših južnih krajev v Tržič po cipele. In danes, naša tradicija je kot pomlajena zopet zaslovela. Ti-soči naših državljanov in inozemcev, ki so v dneh od 22. do 30. X. 1955 obiskali I. jugoslovansko razstavo usnarstva v Ljubljani, so z velikim zanimanjem ogledovali našo tržiško čevljarstvo delavnico, kakršne so bile pred sto leti. Prikazano je bilo tudi izdelovanje različnih čevljev po fazah naše čevljarke industrije »Peko«, ki spada med najstarejšo v naši domovini.

Članki pod gornjim naslovom so namenjeni našemu strokovnemu naraščanju, kot nekak pouk tržiške čevljarke zgodovine, ker se marsikaj zanimivega tekem časa lahko pozabi, če ni zapisano. Podrobneje bo opisana že omejenjena čevljarstva delavnica z vso opremo itd., kot orientacija številnim obiskovalcem našega muzeja, ko bo tam dobila svoj stalni prostor. Iz življenja nekdanjih čevljarstev mojstrov, pomočnikov in vajencev bo razvidno, koliko več splošne ter strokovne izobrazbe se jim danes mudi v primeru z nekdanjimi časi. Izmed številnih zaslužnih čevljarjev, katerih imena beleži zgodovina čevljarstva, bom s kratkim življenjepišom omenil predvsem tiste, katerih vpliv njihovega socialnega ali strokovnega dela je dosegel tudi tržiške čevljarje. Da ne bom hvalil le tuje zaslužne strokovne tovariše, že uvodoma prosim vso našo tržiško javnost za mnenja in nasvete, katerega domačina bom ob zaključku člankov pod gornjim naslovom imenovali kot najbolj zaslužnega čevljarja izmed že umrlih tržiških mojstrov ali pomočnikov.

Če bo naš strokovni naraščaj res stremel za čim višjo strokovno izobrazbo in posnel dobre zgledne naših prednikov, bo tudi vreden nosilec tradicije tržiškega čevljarstva v bodočnosti.

ČEVLJARSTVO V NAJSTAREJŠI DOBI TRŽIČA

Tržič leži ob starodavni prometni žili, to je poti, ki je že pred rimsko dobo vodila preko Ljubelja. Ko še sedanjega Tržiča ni bilo, so po tej poti hodili rimski legionarji, ki so v zimskem času nosili visoke čevlje, ki so jih imeno-

Tišler Andrej

vali soccus, poleti pa so hodili iz Emone (Ljubljane) čez Ljubelj v Virumum (na Gosposvetskem polju) in nosili z žebli nakovane sandale, ki so jih pa imenovali »calige«. Iz besede soccus, se je verjetno razvilo ime Socken (zokne) Calige sem pa omenil zato, ker je nam domačinom že nad 50 let znano ime Kaligerjev, to je čevljarjev Lenart.

V dobi, ko se sredi 13. stoletja že omenja Tržič pod Ljubeljem, je po srednji Evropi prevladovala moda kljunastih čevljev (Schnabelschuhe), katere so gotovo nosili tudi prvi prebivalci Ljubeljskega trga. Kljunasti čevlji so bili navadno polvisoki, zgoraj nazaj zavihani ovratnik, s skozi pršitimi podplati. Značilna pa je bila celo 15 do 20 cm dolga, vedno ožja in trdo nagajena konica, katere dolžina je bila strogo predpisana za posamezne stanove. Večkrat pa je bila dolga konica nazaj zakrivljena ter z lepo verižico z obeskom pritrjena k gležnju noge. Za daljša potovanja po slabih cestah so si ljudje na čevlje natikali še lesene podplate. Ko je bila okrog 16. stoletja kljunasta moda prepuščena, so začeli nositi čevlje, ki so bili v peti ozki, nato vedno širši, tako da je dosegla širina čevlja spredaj celo 10 do 20 cm. Te čevlje so imenovali Kuhmaul kravji gobec.

Kakšno obutev so nosili Tržičani v dobi, ko se je začel razvijati trg, kjer stoji danes, žal nimamo nobenih podatkov ne slik itd. O modi čevljev lahko samo sklepamo po tem, ker so bili naši predniki dolga stoletja pod vplivom severnega soseda v kulturnem in gospodarskem oziru. Čevljarjev je bilo v Tržiču gotovo le toliko, da so s svojimi izdelki krili potrebe prebivalcev trga in bližnje okolice. Priliko pa so imeli videti in posneti modo čevljev raznih potujočih oseb in trgovcev itd., ki so potovali z juga in severa, preko Ljubelja in so večinoma prenočevali v Tržiču.

Se nadaljuje

NOVE KNJIGE

Honore de Balzac: **Okrogle povesti**, polusnje 4000 din.

Ljubezenske narodne pesmi, broš. 150 din.

L. N. Tolstoj: **Hadži Murat, Kozaki**, broš. 280, pl. 380 din. Prevedel Vladimir Levstik, opremila Jakica Acceto.

Ivan Tavčar: **Zbrano delo V.** pl. 560 din, ppl. 480 din.

Charles Dickens: **David Copperfield I-III**, pl. 2200 din, ppl. 2000 din.

Vlado Pipan: **Dekle iz Trente**, broš. 80 din. — Ljudska igra v šestih slikah.

Jose Eustasio Rivera: **Vrtinec**, ppl. 700 din, pl. 850 din.

Ferdo Godina: **Krivda Jarčkov Kristine**, ppl. 360 din, polusnje 540 din.

Potovanje po Veliki Garabaniji, ppl. 750 din.

Božo Škerlj: **Neznana Amerika**, ppl. 390 din.

Andre Gide: **Potovanje v Kongo**, ppl. 390 din.

Jack London: **Bele samote**, ppl. 300 din.

Janez Trdina: **Rože in trnje**, ppl. 660 din, pl. 740 din polusnje 875 din.

Theodor Storm: **Pravljice**, broš. 40 din, kart. 70 din.

France Borko: **Pravljice**, broš. 40 din, kart. 70 din.

Turške pravljice, broš. 40 din, kart. 70 din.

Drago Vresnik: **Lisko z gora**, ppl. 320 din.

Giovanni Verga: **Črni kruh**, ppl. 750 din, pl. 850 din.

Zbirka italijanskih novel, ki jih je prevedel in izbral Niko Košir, razen novel »Kmečka čast« in »Pastir Jeli«, ki ju je prevedel Niko Kuret. Knjigo je opremil France Mihelič.

KINO

10. do 11. novembra: Jugoslovanski film »Vesna«.

12. do 14. novembra: Ameriški film v barvah »Miri človek«.

15. do 16. novembra: Ameriški film »Neumne sanje«.

17. do 18. novembra: Ameriška risanka v barvah »Dumbo«.

19. do 21. novembra: Angleški film v barvah »Meč in roža«.

22. do 23. novembra: Ameriški film »Opičje zadeve«.

24. do 25. novembra: Jugoslovanski film »Jubilej« g. Ika«.

26. do 28. novembra: Ameriški film Julij Cezar.

29. do 30. novembra: Jugoslovanski film »Ešalon dr. M.«.

SMUČARSKI KLUB „LJUBELJ“

je razpravljajal o vprašanju smučškega športa

V sredo, 26. oktobra so se po dveh letih spet zbrali trziški smučarji, da pregledajo svoje dosedanje uspehe, napravijo obračun svojega dela, pretresejo možnosti nadaljnje razvoja smučškega športa pri nas in napravijo ustrezne sklepe.

Z njihovega občnega zbora objavljamo v izvlečku organizacijsko poročilo tov. Janeza Kališnika, da na ta način seznanimo naše bralce z vsoto problematiko smučškega športa pri nas.

Dve leti sta minili od zadnjega občnega zbora pa do danes, zato je nujno, da se danes pomenimo o vsem, kar smo storili, pa najsi bo to pozitivno ali negativno. Že samo dejstvo, da v preteklem letu nismo izvedli občnega zbora, daje slutiti, da nekaj v društvu ni bilo v redu, čeprav se da to nekako opravičiti s tem, da smo po sklepu članskega sestanka občni zbor hoteli preložiti z jeseni na pomlad, da bi na ta način vsakoletno sezono zaključevali z občnim zborom, kar pa nam ni uspelo in smo morali občni zbor zopet preložiti na pričetek našega delovanja. Vzrok temu je dejstvo, da na žalost pri večini z zadnjo tekmo spomladi zamre vsakršno udeleževanje v klubu in se prebudi šele takrat, ko se naše planine odenejo s prvo snežno odejo. Vsekakor ima to kvarne posledice za razvoj kluba, kajti ravno v mrtvi sezoni bi bil čas, da se klub organizacijsko utrdi, uredi svoje smučarske naprave, pregleda svojo imovinsko stanje in se tako skrbno pripravi na naslednjo zimo. Ta nedostatek so tako tekmovalci kot odborniki spoznali in po zadnjih znakih sodeč uvideli, da oni brez drugih ne morejo nikamor, da je potrebno iskreno in prijateljsko sodelovanje, predvsem pa obsejestranska disciplina in odstranitev vsake sebičnosti. Kolikor bo to spoznanje vplivalo na bodoče delo društva, uspehi ne bodo izostali.

Organizacijsko delo kluba

Ob zadnjem občnem zboru je bil klub organizacijsko dokaj dobro utrjen, stalno smo le ugotavljali, da nam primanjkuje sodelavcev in da celotno breme leži le na nekaj posameznikih. Zato je bilo v novi odbor izvoljenih večje število odbornikov, ki so bili pripravljene aktivno delovati na smučarskem polju. Žal pa je začetni polet pri nekaterih kmalu upadel in tako je delo zopet počivalo na ramenih le nekaterih. Vzrok temu je bila v glavnem pomanjkljiva razgledanost v smučarskem športu, delno pa tudi to, da je pri tem delu potrebno veliko truda in marsikdaj tudi žrtev. V letu 1954 je bilo stanje sicer še dovoljno, ker smo vse probleme reševali na članskih sestankih redno tedensko, kajti tedaj smo imeli še primeren društveni lokal. Ko pa smo na dokaj čuden način izgubili lo-

kal, smo s svojimi sejami tedensko gostovali v lokalu Turističnega društva, vez s članstvom pa je odpadla.

Vendar pa je imel klub vse svoje tekmovalce pravilno registrirane pri Gorenjski smučarski podzvezi, vsi tekmovalci so bili zavarovani proti eventualnim nezgodam pri DOZ in v glavnem tudi zaravniško pregledani. Da smo to mogli storiti, smo imeli sestanke kar na cesti in tam zbirali potrebne podatke in dajali navodila. V tej obliki smo reševali v glavnem tudi sestavo ekip za razna tekmovalja in o tekmovalnih obveščani tekmovalce. Seveda pa je bil to način v sili in smo na ta način prišli v stik le z najzvestejšimi tekmovalci, dočim si novih kadrov na ta način nismo mogli ustvarjati. To nam je v zadnjem letu preprečila tudi izredno slaba zima, ki nam je onemogočila vsako delo s smučarji netekmovalci in vključevanje novih članov v društvo. Število članstva je na papirju ostalo isto, vendar pa je dobljen del, posebno v zadnjem letu, ostal neaktiven. Temu je precej kriva slaba zima, v mnogočem pa napačna smer dela nadrejenih smučarskih forumov, ki se v glavnem zanimajo le za vrhunske tekmovalce, dočim doraščajoče kadre zanemarjajo.

Ceprav pa kader tekmovalcev v tekmovalnih skupinah ni narastel, se je klub skupno s TVD Partizan vestno zanimal za naš mladi pionirski rod in v okviru možnosti prirejal stalna tekmovalja v vseh disciplinah. V sezoni 1953/54, ko so nam snežne prilike to dovoljevale, smo organizirali vsakodnevno nadzorstvo pionirjev pri smučanju v Hrastih ob pionirski vzpenjači (Zal nam je to slaba zima v pretekli sezoni preprečila). S tem smo budili zanimanje za smučanje in nudili pravilno osnovno smučarsko šolo bodočim tekmovalcem. To bo potrebno stalno nadaljevati.

Perič je problem dviga množičnosti in kvalitete v tehkih in skokih. Dočim v alpskih disciplinah še prednjačimo v naši državi, naših tekačev in skakačev skoraj ni videti nikjer. To vprašanje bi najbolje rešili na ta način, da bi skušali dobiti v Trziču za vsako panogo sposobnega in agilnega starejšega tekmovalca, ki bi nato pritegnil k udeleževanju v tehkih in skokih našo mladino. Da pa obstoji zanimanje za ti dve panogi, nam dokazuje to, da na pionirskih tekmah stalno tekmuje v tehkih prostovoljno skoraj isto število tekmovalcev kot v alpskih disciplinah, na skakalnici pa je tudi vedno dovolj skakačev in skačejo na njej tudi osnovnošolski otroci. V bodoče bo treba misliti tudi na to, da si oskrbimo tudi nekaj tekaške opreme in tudi po tej plati omogočimo razvoj teh dveh panog.

V organizacijskem pogledu pa stoji pred nami še organizacija tekmovalnega sankanja. Vsi vemo, da je sankanje v

Trziču zelo priljubljeno razvedrilo, nismo pa doslej sankanja gojili tudi športno z rednimi treningi in tekmovalni. Vsakoletno je sicer obilica tekmovalj po sindikalnih podružnicah, vsa ta tekmovalja pa so več ali manj samo družabnega značaja in posebnega športnega pomena nimajo. V preteklem letu se je nekaj sankočev, ki to panogo smatrajo kot šport, že udeležilo pod našim okriljem prvih športnih sankoških tekem na Gorenjskem zletu smučarjev na Jesenicah in tam so dosegli zelo lepe uspehe.

Številčno stanje registriranih tekmovalcev kluba je naslednje:

Člani	67
mladinci	19
ženske	10
Skupaj	96

Tehnično delo

Tehnični sektor kluba je skrbel za pripravo tekmovalcev v suhi sezoni in vodil suhe treninge, dalje mu je bila poverjena organizacija raznih tekmovalj v sezoni in organizacija tečajev. Pri tem moramo ugotoviti, da so bili suhi treningi vedno dobro organizirani in tudi strokovno vodeni, tako da so imeli tekmovalci možnost izuriti vse lastnosti, ki so potrebne tudi smučarjem, predvsem hitrost, moč, spretnost in vztrajnost. Žal tekmovalci sami polagajo premalo pažnje pripravi za zimo in ti treningi, ki so se vršili v okviru Partizana, niso bili najbolj obiskani, redno pa so se jih udeleževali le maloštevilni posamezniki. Tehnični odbor je tudi v obeh sezonah izkoristil vsako možnost za prirejanje tekmovalj, in to od majhnih društvenih pa do mednarodnih. Vsa tekmovalja so bila v glavnem dobro organizirana, pri čemer nosijo velik delež tudi tekmovalci sami, ki so pri delu vedno pomagali, pripomniti pa moram, da to le starejši tekmovalci, dočim so se mlajši vsakemu delu izogibali. Manj uspehov pa je imel tehnični odbor pri organiziranju tečajev, kar je bila precejšnja napaka in se nam je maščevala.

V sezoni 1953/54 smo sicer še organizirali tečaj za vrhunske tekmovalce na Zelenici, dalje tečajev za mladince v Trziču, naši instruktorji pa so vodili tudi tečaj za šolsko mladino na Kofcah, ki ga je sicer organizirala gimnazija. Poleg tega smo v tej sezoni kot že omenjeno vodili stalno pionirsko smučarsko šolo v Hrastih. V sezoni 1954/55 pa ni bil organiziran niti en tečaj, kar je delno povzročilo pomanjkanje snega v Trziču, delno pa tudi to, da je odbor stal na stališču, da je tečaj potreben predvsem tekmovalcem, ki še niso dosegli tako vrhunske stopnje in nimajo možnosti treninga, dočim vrhunski tekmovalci itak sodelujejo v vseh tečajih, ki jih prirejajo podzveze in zveze. V tem vprašanju se nismo zedinili s tekmovalci, kajti za

izvedbo dveh tečajev ni bilo sredstev, in tako niti eni niti drugi niso prišli do prepotrebne treninga in možnosti za napredek. Tečaj bi namreč zahteval večja sredstva z ozirom na to, ker bi ga morali izvesti v višjih legah, kjer je bil sneg, kar povzroča stroške oskrbe, izpadlega zaslužka itd. To pomanjkljivost bo treba v bodoče odpraviti in prirejati čim več krajših skupnih treningov.

Tekmovalja, ki smo jih izvedli doma:

Sezona 1953/54

10. I. 1954 klubski dan: tekmovalje v vseh disciplinah in oddelkih, sodelovalo skupno 96 tekmovalcev. Klubski prvaki so postali: pri starejših pionirjih Meglič Janez, pri mlajših pionirjih Hladnik Marijan, pri mladincih Stucin Karel, pri članih v istem času Krmelj Jože in Križaj Zdravko, najboljši čas dneva je dosegel Ahačič Janez, ki je kot mladinec tekmoval v skupini članov.

V teku sezone smo v Hrastih organizirali 7 pionirskih tekmovalj v slalomih in veleslalomih, na katerih je nastopilo skupno 282 tekmovalcev.

V počastitev 27. aprila je bila na Zelenici izvedena tradicionalna mednarodna tekma v veleslalomu.

Sezona 1954/55

Ker ni bilo nikjer snega, smo do prve tekme prišli šele 13. II. 1955 in sicer na Zelenici, kjer smo izvedli klubsko prvenstvo za člane in mladince. Pri članih je zmagal Lukanc Matevž, ki je v tej sezoni po težki poškodbi pričel ponovno redno nastopati, pa čeprav mu je poškodba še pustila posledice in je imel še žebelj v stegnu. Pri mladincih je postal prvak Stritih Lado, dočim je pri ženskah zmagala Rupar Vika. Nastopilo je skupno 33 tekmovalcev, od tega 6 mladincev in 2 ženski.

13. III. nam je sneg v Trziču omogočil izvedbo masovnega smučškega dne in smo izvedli tekme v vseh disciplinah. Nastopilo je skupno 211 tekmovalcev. Sodelovali so tudi člani Partizana.

Prvaki so postali: Teki — člani Krapež Niko, mladinci Šober Vili, st. pionirji Oman Vinko, ml. pionirji Hladnik Marijan, pionirke Sedej Jožica; slalom — člani Lukanc Matevž, članice Rupar Vika, st. pionirji Hladnik Nikolaj, ml. pionirji Hladnik Leopold, pionirke Lukanc Gabrijela.

Na tem tekmovalju so skrajno nediscipliniranost pokazali mladinci, od katerih so prišli le trije na start in še ti so vsi odstopili ali pa so bili diskvalificirani. To je kaj slabo znamenje za bodočnost društva, kajti ravno na klubski dan bi morali nastopati vsi in s tem pokazati pripadnost k društvu.

Naslednji dan smo imeli tudi tekmovalje v skokih, pri katerem je med člani zmagal Logar Jože, med mladinci pa Bahun Jaka.

Dne 10. IV. smo izvedli meddruštveno tekmovalje v smuku na Kofcah, kjer je pri članih zmagal Peter Križaj, med mladinci pa Stanko Dovžan. Nastopilo je skupaj 36 tekmovalcev.

Najpomembnejša je bila tekma na Zelenici z mednarodno udeležbo in smo na njej dne 24. IV. ponovno po daljšem presledku prisvojili pokal kot moštvo v postavi Križaj Peter, Lukanc Matevž in Perko Janez. Med posamezniki je zmagal Peter Križaj v zelo ostri konkurenci. Pri mladincih je bil naš najboljši tekmovallec na tej tekmi Stritih Lado, ki je zasedel šele 5. mesto v dokaj slabem času.

Izven Tržiča smo kot društvo sodelovali na naslednjih tekmovaljih:

Sezona 1953/54

16. I. 1954. Zlet gorenjskih smučarjev na Jesenicah. Skupno naših tekmovalcev 39. Najvidnejše uspehe so dosegli: Pri članih v veleslalomu Križaj Zdravko II. mesto, Dornik Ludvik III., Krmelj Jože VI. in Krmelj Janko VII. Pri mladincih je bil najboljši Sušnik Franci na 14. mestu in Ahačič Janez na 16. mestu, kar so bili zelo slabi rezultati in so jih premagali manj znani drugi tekmovalci.

30. I. 1954 smo sodelovali na republiškem prvenstvu članov na Joštu nad Kranjem, kjer je naš član Štefe Janez osvojil prvenstvo v kombinaciji in bil prvi v slalomu in tretji v veleslalomu, 6. je bil Krmelj Janko, 8. Krmelj Jože in 9. Križaj Zdravko.

Isti dan je bilo tudi republiško prvenstvo za mladince v Idriji, kjer sta zasedla naša člana Ahačič Janez in Sušnik Franc 2. in 3. mesto v veleslalomu in 4. mesto Sušnik ter 11. mesto Ahačič v slalomu.

14. II. je naša ekipa brez vrhunskih smučarjev sodelovala na prvem alpskem tekmovalju v Novem mestu, kjer je zasedel prvo mesto Primožič Franc.

14. II. so se naši skakači udeležili tekem v skokih v Kropi, kjer je bil Bahun Jaka 6.

21. II. so naši tekmovalci tekmovali v pohorski kombinaciji v Mariboru, kjer je zmagal Janez Štefe.

Naslednji dan so bile na Pohorju tudi tekme v slalomu, kjer je bil zopet prvi Janez Štefe, drugi pa Križaj Zdravko.

28. februarja smo tekmovali v smuku na Bukovniku v Kranjski gori, kjer je bil od naših najboljši Lukanc Slavko na 4. mestu v mednarodni konkurenci. Ludvik Dornik je bil 8., dočim so se ostali slabše plasirali in izgubili pokal.

Istega dne je naša ekipa sodelovala tudi na Slemenu nad Zagrebom, kjer je tudi v mednarodni konkurenci zmagal Janez Štefe, kot ekipa pa naš klub. Pri mladincih je tu zmagal Stritih Lado, tretji je bil Hladnik Joško.

Na državnem prvenstvu na Jahorini v marcu je sodelovalo 14 naših tekmovalcev in je v kombinaciji zmagal Janez Štefe in bil prvi v smuku in veleslalomu ter v slalomu drugi. Pri mladincih je Janez Ahačič dosegel v veleslalomu drugo in Sušnik Franc četrto mesto.

4. IV. smo se udeležili tekem na Zelenici, ki jih je predredil SK Enotnost. Začetkom

aprila je naša ekipa sodelovala kot gost na tekmah v Bleibergu v Avstriji, kjer je bil Jože Krmelj drugi, ekipa pa se ni posebno izkazala in bi bila ob večji borbenosti in požrtvovalnosti lahko zmagala.

Na mednarodnih tekmah za Jahorinski kup se je naš tekmovallec Janez Štefe težko ponesrečil in je zato za dalj časa moral zapustiti tekmovalne vrste.

Ta udarec je naše vrste občutno prizadel in naše ekipe so odslej hodile na vsa tekmovalja močno okrnjene. Upamo, da se bo Janez letos zopet pojavil na tekmovaljih. Za zaključek sezone so naši tekmovalci sodelovali na mednarodnem veleslalomu na Jalovcu dne 23. 5., kjer je Dornik Lud-

žaj Zdravko — 3. in Dornik Ludvik — 5. mesto.

Ta dan so tekmovali tudi sankaci na Jesenicah, kjer je Hribar Jože zasedel na navadnih sankah med 89. tekmovalci 10. mesto.

27. 3. je bilo državno prvenstvo v Kranjski gori, kjer je Krmelj Janko kot najboljši Tržičan zasedel v kombinaciji četrto in Dornik Ludvik peto mesto. Med mladinci je bil Stritih Lado šesti.

Ta plasma je bil najslabši, odkar po vojni tekmujejo na državnih prvenstvih, saj smo doslej vedno imeli med prvimi desetimi najmanj polovico tekmovalcev.

27. 3. so tekači sodelovali na tekmah v Podkorenu, kjer je Krapež Niko zasedel 8. mesto.

vik v močni mednarodni konkurenci zasedel 3. mesto.

V juniju se je vršil še poletni slalom za Akom, kjer je od naših dosegel najboljši rezultat Janko Krmelj na 4. mestu. Med mladinci je bil Ahačič Janez drugi.

Naši tekmovalci so sodelovali tudi v okviru državne reprezentance na raznih tekmovaljih doma in v tujini in sicer v Avstriji, Nemčiji, Švici, Italiji in Franciji in doma na Šar planini. V tem letu so bili naši tekmovalci, predvsem Janez Štefe, stember državne reprezentance, ravnotako pa so se tudi mladinci uveljavili v reprezentanci za mednarodna tekmovalja in sodelovali na tekmovaljih v Avstriji in Italiji.

Sezona 1954/55

Ta sezona se je pričela zaradi pomanjkanja snega zelo pozno in so bile prve tekme šele 26. 2. 1955 in sicer Gorenjski zlet na Jesenicah (Crni vrh). Tekem smo se udeležili s 24. tekmovalci. Najboljše rezultate so dosegli: pri mladinkah Rupar Milena, ki je pozneje naš klub zapustila in prestopila v Enotnost (bila je peta); pri mlajših mladincih Čadež Slavko — 3 mesto; pri starejših mladincih Stritih Lado — 6 mesto; pri članih Kri-

Istega dne so v Podkorenu tekmovali tudi skakači, kjer je bil najboljši Bahun Jaka na 17. mestu.

Na Triglavskem smuku dne 18. 4. je bil najboljši Krmelj Janko na 4. mestu v mednarodni konkurenci, od mladincev pa ni sodeloval nihče, kajti vsi se plašijo tekmovalj v smuku. Ta so sicer res nevarna, toda so možka in dokazujejo tekmovalčevo borbenost, korajžo in pripravljenost.

21. 3. je naša ekipa sodelovala tudi na smuku na Rožci, kamor so odšli tudi le najhrabrejši tekmovalci. Tu je zmagal Perko Janez, ki se je v tem letu sploh razvil v dobrega tekmovalca in je nastopal stalno kot član prve ekipe. Pri mladincih je bil Hladnik Jože peti.

8. 5. je bil Triglavski veleslalom, kjer je bil Dornik Ludvik tretji, Lukanc Matevž pa sedmi v mednarodni konkurenci.

16. 5. je bil Majnikov veleslalom na Jezerskem, kjer je bil najboljši Ludvik Dornik na 14. in Lukanc Matevž na 15. mestu, če pa upoštevamo samo jugoslovanske, pa sta bila 4. in 5., oba z istim časom.

Tudi v zadnji sezoni so naši tekmovalci sodelovali na vseh večjih mednarodnih tekmovaljih v okviru državne reprezentance, kot društvo pa smo

sodelovali zopet na tekmah v Bleibergu v Avstriji in kot ekipa osvojili prvo mesto. Ekipo so sestavljali Krmelj Janko, Krmelj Jože in Lukanc Matevž, dočim je Križaj Zdravko zaradi padca izpadel.

S tem bi bilo podano tekmovalno delo, uspehi in neuspehi. Sedaj moramo ugotoviti le to, da so nas ostala društva že dohitela in če bomo še nadalje ostali na tem nivoju, nas bodo prehitela. Posebno med mlajšimi tekmovalci je opaziti nekako nezainteresiranost, kar je že imelo posledico, da so odpadli nekateri iz vrst olimpijskih kandidatov, kar bi sicer po svojih uspehih lahko bili. Sedaj je še čas, da svoje napake popravijo, se požrtvovalno vržejo na delo in z disciplino dokažejo, da želijo resnega razvoja, pri čemer jim bo klub pomagal in s svojim ugledom pripomogel, da bodo še prišli v poštev pri izbiri tekmovalcev za olimpijado, ki bo letos v Italiji. Nastopiti na olimpijadi in zastopati državo je največja čast, ki jo športnik lahko doseže.

Pri tehničnem delu naj bi še omenil stanje opreme pri naših tekmovalcih. Vrhunski smučarji so večinoma opremljeni z dobrimi smučmi in opremo. Klub sam je nabavil v teh dveh letih 7 parov specialnih alpskih smuč, nekateri tekmovalci pa so tudi sami žrtvovali sredstva in se dobro opremili. Za naprednejše smučanje smo nabavili v preteklem letu tudi 25 parov domačih smuč, ki nam bodo služile pri nadaljnjem delu. Priomniti bi moral še to, da smo letos nabavili večjo količino puloverjev in kapi, tako da so tekmovalci enotno napremljeni. Te puloverje so sicer res tekmovalci sami plačali, vendar bi se morali predvsem vseeno zavedati, da so to puloverji za prilike, ko zastopajo klub in ne za promenado ali celo za delo.

SMUČARSKÉ NAPRAVE V TRŽIČU

Pionirsko vzpenjačo ima v oskrbi Turistično društvo. Upamo, da bo letos delovala in dosegla svoj namen. Skakalnica pri Sv. Jožefu je tik pred razpadom. Mi smo jo že večkrat popravljali, vendar pa so jo zob časa in razni smučanju nenaklonjeni ljudje skoraj že uničili. Za ureditev bi bila potrebna večja sredstva, predvsem precej lesa. Potrebno bi bilo zgraditi tudi še eno manjšo skakalnico do 20 m za pionirje.

Tekmovalne proge smo lanske leto z lastnimi silami in absolutno udarniškim delom že precej daleč uredili. Izsekana je bila nova proga za slalom, smuk proga pa je bila popravljena in očiščena in dovoljuje tudi izvedbo veleslalom. Pri tem so delali največ tekmovalci sami, najgilejši pa je bil Lausegar Jože. Na progah je še nekaj dela in to bomo morali izvršiti še pred snegom, če hočemo v Tržiču sprejeti letos večja tekmovalja. Velika pomanjkljivost pa je, kot sploh v Jugoslaviji, da nimamo primerne žičnice, ki bi koristila Tržiču v turističnem oziru, omogočala pa bi tudi hiter napredek in razvoj smučarstva.

Čiščeje nam . . .

Kdo naj bo odgovoren?

Tako se sprašuje sleherni izmed skoraj tisoč delavcev, ki se zjutraj spuščajo po tako imenovani »Kozinovi poti« na delo v tovarno ali pa na vlak.

In res! Kdo naj bo odgovoren, če si bo eden zlomil roko, drugi izpahnil nogo, tretji se morda le opraskal, toda kdo se mogoče celo ubil, ker omejenjena pot, ki vodi z glavne ceste Tržič—Kranj izpod Tomšetove hiše na Kolodvorsko cesto pri Preski, je v tako obupnem stanju, da kliče po popravilu že dolga leta? Vsako leto je še kdo žrtvoval nekaj letov za izpopolnitev ograje in morda še celo žarnico za razsvetljavo, letos pa je ostala ta pot na »višku« svoje neuporabnosti.

Pot je že precej stara in, kolikor so ustna izročila točna, je nastala na sledeči način: Bombažna predilnica in tkalnica je dala zanj svoje zemljišče, zgradila in vzdrževala jo je tovarna Peko, razsvetljavo pa je postavila in vzdrževala žaga. No, to je bilo pred desetletji in delavci so hodili po lepo urejeni ter s peskom posuti poti, ki jo je ponoči razsvetljevalo na njeni kratki progi kar 5 žarnic, sedaj pa je popolnoma drugače.

Ker nobena stvar ni trajna, se je tudi naša pot spremenila. Omeniti je treba, da ima ta pot sredi svoje trase tudi ca 30 stopnic, ki so pravzaprav tisto mesto, čez katero se pozimi vsak drugi ali tretji popelje po ledu kot po toboganu, če se že ne znajde kar naenkrat za stanovanjskimi hišami v Spodnji Preski. In kaj bo letos, ko pri stopnicah sploh ni ograje in ko manjka dobršen del »brunc«, iz katerih so stopnice narejene. Zgornji in spodnji del poti pa sta tako blatna, da sili blato že v polčevlje, dočim po več metrov širokih in do 10 cm globokih luž ne more nihče preskočiti. Poleg tega pa ponoči pot ni razsvetljena, čeprav obstoji napeljava, le žarnic nihče ne vstavi.

Da bi se ta pot zopet popravila, je potrebno le nekaj letov za ograjo in za stopnice ter nekaj tovarnjakov gramozja in peska — in dva delavca bi v dveh dneh za silo lahko popravila, kar sta zob časa in dež uničila. Vendar bi bilo dobro, da se pot temeljito popravi, saj jo bomo mi in naši zanamci še dolgo uporabljali. Zelo pametna je tudi zamisel, da bi se ta pot izpeljala

tako, da ne bi imela v svoji sredi stopnic, saj morajo sedaj številni kolesarji prenašati svoja kolesa na ramah po tem delu poti. Da je ta pot zelo koristna, ni treba omenjati, saj skrajša hojo delavcem iz Zgornje Preske, Pristave, Križev, Gozda, Sebenj in drugih okoliških vasi kar za 20 minut, ker jim ni treba hoditi naokrog do Tržiča, saj jo uporabljajo delavci tovarne Peko, predilnice ter žage in vsi tisti, ki hodijo na vlak. Kje ste, sindikalne podružnice in odbori SZDL, da se zanimate za pot svojih že tako zelo oddaljenih članov od tovarne?

Da se izognemo eventualnim nesrečam in da se omogoči delavcem udobnejši dostop v tovarne na njihova delovna mesta, je nujno, da odgovorni organi (mogoče LOMO, Turistično društvo ali pa tovarne same) poskrbijo, da se ta pot vsaj čez zimo zasilno popravi, takoj spomladi pa popolnoma obnovi.

Seveda pa je tu opozoriti tudi vse prebivalstvo, predvsem tiste, ki to pot uporabljajo, da vsak pazi nanjo, saj je treba fantalinsko ruvanje kolov ograje prijavljati organom ljudske milice, da le-ta storilce najstrože kaznuje.

Sleheri koristnik te poti bo zelo vesel vesti o popravilu, ker bo videl v njej, da skrbi naša družba tudi v komunalnem pogledu za delovnega človeka.

Posredovanja

Verižico sem našel v kinu. Dobi se pri najditelju tov. Francu Smitku, Partizanska 23.

Kupim čevljarski šivalni stroj »Singer«. Naslov v pisarni Turističnega društva.

Naprodaj je zelo dobro ohranjena spalnica iz trdega lesa — mahagonija. Naslov v pisarni Turističnega društva.

DEŽURNA SLUŽBA V BRIVNICAH

14. novembra: Ernest Stepišnik — Partizanska 8.

21. novembra: Vladimir Zibler — Trg svobode 28.

28. novembra: Mihael Godnov — Trg svobode 17.

ZAHVALA

Ob nenadomestljivi izgubi našega dragega moža, očeta, starega očeta, brata, svaka in tasta

IGNACA ZUPANA obratovodja v pokoju

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste ga spremili na njegov zadnji poti, darovali cvetje, nam izrekli sožalje in nam na kakršen koli način pomagali. Posebno pa se zahvaljujemo Turističnemu društvu v Tržiču, delovnemu kolektivu tovarne finega pohištva, upravi tovarne »Elan« v Begunjah, zdravniku dr. Tonetu Martinčiču in tov. Ludviku Štalcu za njegove tople poslovilne besede. — Zalujoče družine Zupan, Kurnik, Šarabon.

Tržič, dne 24. X. 1955.

Slovenija avtopromet SAP — Ljubljana

Vozni red na progi Ljubljana-Kranj-Tržič

Velja od 24. oktobra 1955 dalje

Ob delavnikih:

Ljubljana odhod	6.00	8.30	11.00	11.45	13.00	13.30	17.00	18.00	18.30	19.00
Šentvid	6.10	8.40	11.10	11.55	13.10	13.40	17.10	18.10	18.40	19.10
Medvode	6.20	8.50	11.20	12.05	13.20	13.50	17.20	18.20	18.50	19.20
Kranj	6.40	9.10	11.40	12.25	13.40	14.10	17.40	18.40	19.10	19.40
Naklo	6.45	9.15	11.45	12.30	13.45	14.15	17.45	18.45	19.15	19.45
Križe	7.00	9.30	12.00	12.45	14.00	14.30	18.00	19.00	19.30	20.00
Tržič prihod	7.10	9.40	12.10	12.55	14.10	14.40	18.10	19.10	19.40	20.10

Tržič odhod	6.00	6.30	7.00	7.30	8.00	10.15	13.00	13.30	14.30	15.30	17.30
Križe	6.10	6.40	7.10	7.40	8.10	10.25	13.10	13.40	14.40	15.40	17.40
Naklo	6.25	6.55	7.25	7.55	8.25	10.40	13.25	13.55	14.55	15.55	17.55
Kranj	6.35	7.05	7.35	8.05	8.35	10.50	13.35	14.05	15.05	16.05	18.05
Medvode	6.50	7.20	7.50	8.20	8.50	11.05	13.50	14.20	15.20	16.20	18.20
Šentvid	7.00	7.30	8.00	8.30	9.00	11.15	14.00	14.30	15.30	16.30	18.30
Ljubljana prihod	7.10	7.40	8.10	8.40	9.10	11.25	14.10	14.40	15.40	16.40	18.40

Ob nedeljah in državnih praznikih

7.00	11.00	15.00	18.30	23.00	odhod	Ljubljana	prihod	8.30	10.10	14.10	18.40	20.40
7.10	11.10	15.10	18.40	23.10		Šentvid		8.20	10.00	14.00	18.30	20.30
7.20	11.20	15.20	18.50	23.20		Medvode		8.10	9.50	13.50	18.20	20.20
7.40	11.40	15.40	19.10	23.40		Kranj		7.55	9.35	13.35	18.05	20.05
7.45	11.45	15.45	19.15	23.45		Naklo		7.45	9.25	13.25	17.55	19.55
8.00	12.00	16.00	19.30	24.00		Križe		7.30	9.10	13.10	17.40	19.40
8.10	12.10	16.10	19.40	0.10	prihod	Tržič	odhod	7.20	9.00	13.00	17.30	19.30

Cenik za avtobusno progo Ljubljana-Kranj-Tržič

velja od 31. 10. 1955 dalje

km	Tržič											
2	15	Pristava										
3	25	15	Križe									
6	40	30	25	Duplje								
7	45	40	30	15	Zeje							
11	55	50	40	30	20	Naklo						
16	70	70	60	50	40	30	Kranj					
28	130	130	120	100	90	80	65	Medvode				
31	150	150	140	120	110	90	80	25	Medno			
35	180	180	170	150	150	140	120	50	30	Šentvid		
42	180	180	170	150	150	120	120	65	55	35	Ljubljana	

PRIPOMBA:

Objavljamo ponovno novi avtobusni vozni red, ki je stopil v veljavo 24. oktobra letos.

Današnja objava voznega reda je spopolnjena v tem, da je uvrščen vanj še peti avtobus, ki odhaja ob nedeljah iz Tržiča ob 19.30.

Opozarjamo, da vozi avtobus z odhodom ob 23.00 iz Ljubljane samo ob nedeljah, kot smo že zadnjič objavili. Sicer obstoji želja, da bi vozil ta avtobus ob sobotah, toda tej želji SAP iz tehničnih razlogov še ne more ustreči. Vemo, da bi naši ljudje obiskovali gledališke in druge prireditve ob sobotah zvečer, toda v tolažbo naj jim bo to, da se ob nedeljah vozijo k prireditvam s 40% popustom!

Vse potnike, ki se vračajo ob delavnikih popoldne iz Ljubljane opozarjamo, da imajo na razpolago celo vrsto avtobusov in da naj ne navalijo vsi na avtobus z odhodom iz Ljubljane ob 17.00! Če hočejo udobno potovati naj se porazdele in se vračajo v Tržič tudi z avtobusi z odhodi ob 18.00, 18.30 in 19.00.

Danes objavljamo tudi cenik za posamezne relacije na progi Ljubljana—Tržič in obratno. Kot znano so bile cene z 31. oktobrom nekoliko zvišane, vendar je vožnja z avtobusom še vedno cenejša kot z vlakom.

V veljavi je ostal tudi 40% popust pri nedeljskih vožnjah tja in nazaj. Tako stane povratna vozovnica za vožnjo iz Tržiča v Ljubljano in nazaj ob nedeljah le 216 din.

W. W. JACOBS:

ŠIBKEJŠI SPOL

Gospod Grebl je sedel v majhni družinski sobi, bil ogorčen in prepaden. Ura je bila že pol sedmih zvečer, a gospa Grebl se še ni vrnila, in kar je bilo še huje: čaj ni bil pripravljen! Kaj takega se je doslej zgodilo le enkrat. Bilo je takrat ravno tri tedne po njuni poroki. Tedaj je gospod Grebl tako močno udaril z nogo ob tla, da je njen topot odmeval vseh trideset let njunega zakona.

Ogenj v mali kuhinji je že ugasnil, a ostanki kosila gospe Grebl so še ležali na mizi. Medtem ko je njegova osuplost vedno bolj rasla, je mogel ogorčeni mož samo še domnevati, da so gospo Grebl povozili. Lahko bi bilo še več drugih vzrokov njene odsotnosti, vendar edino ta je bil opravičljiv.

Škrtanje ključa v zunanjih vratih je prekinilo njegovo razmišljanje. V sobo je čez nekaj hipov vstopilo drobno, mršavo bitje, ki se je naslonilo na rob mize, da bi prišlo do sape.

Vznemirljivo sopihanje gospoda Grebla seveda ni olajšalo njenih naporov.

»Jaz — jaz sem se vrnila, čim hitreje, Henry«, reče vsa zasopla gospa Grebl.

»Zakaj ni čaj na mizi?« zagrmil njen mož. — »Kaj vse to pomeni? Ogenj je ugasnil, a po kuhinji je še vse razmetano, kot si bila pustila!«

»Bila ... bila sem pri advokatu, Henry«, reče gospa Grebl. »Morala sem čakati.«

»Pri advokatu?«, ponovi on.

»Popoldne sem prejela pismo s povabilom, naj pridem. Umrl je ubogi stric Georg, tisti, ki je bil odšel v Ameriko.«

»To ni opravičilo za tvojo nemarnost«, reče gospod Grebl. »Naravno je, da ljudje umro, če se postarajo. Ali je bil to tisti, ki je tam obogatel?«

Žena, ki se je očitno borila z majhnim razburjenjem, je prikimala.

»On ... on mi je zapustil doživljenjsko letno rento: dvesto funtov, Henry«, reče in si z robcem obriše svoje blede modre oči. »Vsak mesec mi bodo izplačevali šestnajst funtov, trinajst šilingov in štiri penije. Tako je on določil.«

»Dvesto fun ...« je zajecjal Grebl. »Dvesto ... Pojdi in pripravi čaj! Ne misli, da bi se delala važno, ker ti je stric zapustil denar. V moji hiši to ne bo držalo.«

Sedel je k oknu. Medtem, ko je njegova žena delala v kuhinji, je zrl na ulico z nemajhnim vznemirjenjem. Dve sto na leto! Komaj se mu je posrečilo, da je dal svojemu obrazu običajni izraz, ko je stopila v sobo njegova žena in pričela pripravljati mizo. Ko ji je iz drhtečih prstov spolzela skodelica s krožnikom vred in se je oboje razbilo na tleh, ni niti za las ublažil svoje strogosti.

»Kako lepo, da bova dobila nenadoma denar na najine stare dni«, reče boječe gospa Grebl, ko sta sedla, da bi popila čaj. »Kot da se mi je neko breme zvalilo z duše.«

»Stare dni!« reče z neprijetnim glasom njen mož. »Kaj misliš reči s tem? Star bom šele dvainpetdeset let in počutim se mlajšega kot kdaj prej.«

»Ti se tudi zdiš mlajši!« reče pomirljivo gospa Grebl. — »Tebi ni videti nikaka izprememba, vsaj ne očitnejša.«

»Dovolj tega brbljanja! Ko mi bo potrebno tvoje mišljenje o tem, kakšen sem videti, bom po njem vprašal. Kdaj boš pričela prejemati denar?«

»Naslednji torek: prvega maja«, odgovori žena. »Odvetniška pisarna mi ga bo vsak mesec pošiljala v denarnem pismu.«

Gospod Grebl reče: »Hm!«

»Žal mi bo zapustiti tole hišo«, reče njegova žena in se ozre okrog sebe. »V njej živiva že tako dolgo, Henry.«

»Da zapustiš hišo?« začuden ponovi gospod Grebl in spusti skodelico. »Da zapustiš hišo! Kaj ti pride na misel!«

»Midva vendar ne moreva ostati tu, Henry«, zajecjala gospa Grebl, »sedaj, ko bova prejemala toliko denarja. V Charleton Parku zidajo tako lepe hiše: kopalnica, kamin s ploščicami in čudovito barvane šipe v vežnih vratih; a letna najemnina bo le osemindvajset funtov.«

»Prekrasno!« reče gospod Grebl, a oko se mu porogljivo zablistalo.

»A spredaj vrtiček z železno ograjo čokoladne barve, plavo poškrbljena«, nadaljuje žena poželjivo.

Gospod Grebl treščil s pestjo po mizi. »Meni ni potrebna boljša hišica od te«, je grmel, »in kar je dobro zame, bo tudi zate. Rada bi že razsipala denar za zunanji blišč — to bi rada! Barvane šipe, polkrožna okna, glejte no, prosim vas! Bržkone zato, da bi se razkazovala poleg oken, kajne? Ne bi se začudil, če bi se ti naenkrat zahotelo še služkinje, da bi delala namesto tebe!«

Gospa Grebl zardi, kot da bi se čutila krivo.

»Živela bova kot doslej, da veš!« nadaljuje gospod Grebl. »Denar me ne bo pomehkužil. Nočem dvigati nosu, ker sem prišel do neke mrhovine. Če bi šlo vse po tvojem, bi končala nazadnje v sirotišnici.«

Napolnil je pipo in pričel kaditi, poglobljen v misli, medtem ko je žena v kuhinji pomivala. Slike, prekrasne slike, ki jih pričara tobačni dim. Slike zdravega, močnega moža, ki se spreha po cvetočem parku z dvestotimi funti letne rente; slike mehkih sedežev na mahagonijevih stoli v Gostilni pri grafovskem grbu, slike o nedeljskih izpre-

hodih in kriketskih tekmah v poletnih dneh.

Siedečega prvega v mesecu je gospod Grebl počasi mešal sladkor v svojem zajtiku, a ko je končal, je sedel k oknu in s pipo med zobmi čakal na pismo. Bojazljivi opomini gospe Grebl, da bo zamudil službo in mu bodo zato v pisarni odtegnili od plače, niso učinkovali. Nenadoma pa gospod poskoči in pričaka pismo na vratih.

»Je prišlo?« vpraša žena in stegne roke.

Namesto odgovora odpre njen mož pismo, ji izroči spremeno bevedilo, prešteje bankovce in drobiž in vse skupaj stlači v žep. Medtem, ko je gospa Grebl brez besed strmela vanj, se ozre mož na uro, zgrabi klobuk in odide na ulico.

Tistega večera se je vrnil pozno. Njegova drža je izdajala, da ne želi razgovora. Gospa Grebl ga je gledala tako žalostno, kot človek, ki je doživel nepopravljivo izgubo. Nekajkrat je globoko vzdihnila in pritisnila robc na oči.

»Kaj ti lo pomaga?« reče njen mož. »To ga ne bo vrnilo v življenje!«

»Koga?« vpraša njegova žena začudeno.

»Pa tvojega strica Georga«, reče gospod Grebl. »Zaradi njega se vendar cmikaš, ne?«

»Ne, nisem mislila nanj«, reče gospa Grebl in si prizadeva, da bi bila hrabra. »Mislila sem na ...«

»Pa bi morala misliti«, jo prekine mož. — »Ni bil moj stric, ubožec, a sem vendar ves dan mislil nanj. Tole ribjo pasteto, ki jo ješ, je kupila njegova dobrotja. Prinesel sem jo, da počastiva njegov spomin.«

»Razmišljala sem o svojih oblekah«, reče gospa Grebl, lomeč prste pod mizo. »Ko sem izvedela za ta denar, sem najprej pomislila, da si bom lahko kupila dostojno obleko. Vse moje stare obleke so izprane in ponošene, a kar zadeva klobuk in plašč ...«

»Kar nadaljuj!« reče njen mož jezno. »Kar nadaljuj! To je res tako, kot sem rekel. Če bi človek tebi zaupal denar, bi kmalu padli v nezasišano bedo.«

»Sram me je pred ljudmi«, reče gospa Grebl.

»Ženinovo mesto je doma«, — reče on »in dokler sem jaz zadovoljen s tvojo zunanostjo, ni važno, kaj drugi o tem mislijo. Kaj ti je treba olepšavanja? Nič ni gršega kot načičkana žena.«

»Pa kaj bova počela s torkim denarjem?« vpraša gospa Grebl s tresočim glasom.

»Dovolj!« odgovori gospod Grebl odločno. »Dovolj!« Kar obešaj mi ta denar na nos, pa boš videla, kaj bo! Toliko let sem skrbel zate, kot sem mogel. Prav gotovo nimaš vzroka, da bi mislila, da ne bi bilo tako tudi v bodoče ... Kaj si rekla? Kaj?«

Gospa Grebl je obrnila k njemu svoj prestrašeni obraz in zajecjala:

»Rekla sem ... rekla sem ... da je denar moj.«

Gospod Grebl je vstal in strmel vanjo kar celo minuto. Potem je odrinil stol, ki mu je bil na poti, zgrabil plašč in klobuk na hodniku in tako tresčil z vrati, da je skozi vso hišo zapihal tok hladnega, prijetnega zraka. Odšel je v Gostilno pri grafovskem grbu.

Vrnil se je šele po enajsti. Njegovega dobrega razpoloženja ni vznemirila slika njegove reve žene, ki je z muko krpala svojo staro obleko. V svoji veselosti je celo pobral pero z razparanega ženinoga klobuka in ji ga vtaknil v lasce. — Poslednji konček močne cigare je vrgel v ogenj in rekel:

»Stric Georg je umrl. Nisem imel te časti, da bi ga bil poznal, toda bil je dober človek ... dober človek.« Pokima z glavo in topo zastrmi v ženo.

»On je bil trezen človek«, reče žena kot slučajno.

»Bil je tre - zen«, ponovi mož, »tre - zen. Dober človek, tre - zen, stric Georg ... — umrl ... — tre - zen.«

Gospa Grebl pobere svoje krpanje.

»Spat!« ukaže mož, se prvi odpravi po stopnicah v prvo nadstropje in brunda popevko.

Njegovo dobro razpoloženje je do jutra izpuhtelo. Tudi lahki zajtrk, ki ga je poplaknil s petimi skodelicami čaja, mu ni mnogo pomagal. Bil je krasen pomladni dan. Res je bilo skoraj malo nesmiselno, da bi moral na delo v skladišču človek, ki ima dvesto funtov letne rente, namesto da bi kam šel na enodnevni izlet. Kaj koristi denar brez svobode? Tega dne mu je lajšala delo in glavobol samo zavest, da ga lahko zapusti, če le hoče, in gre na sonce kot vsak svoboden človek.

Do konca tedna je bila odločitev sklenjena. Vsak dan mu je bilo težje hiteti z zajtrkom, hiteti na delo. V ponedeljek zjutraj se je udobno zleknil v naslonjač in z gosposkim, skrivnostnim nasmehom čakal na ženino opomin, da se mudi.

»Danes je prelepo, da bi človek hodil na delo«, reče on leno. »Sploh pa, če dobro premislim, vsak dan je prelep, da bi ga zapravljaj z delom.«

Gospa Grebl se je sesedla odprtih ust.

»In tako sem v soboto dal sedemdnevno ostavko«, nadaljuje njen mož. »In ko sta Potts in njegov družabnik slišala moje mnenje o njiju, sta mi rekla, da ni treba čakati teden dni, da lahko kar takoj grem.«

»Pa vendar nisi pustil službe?« je vzkliknila žena.

»Govoril sem s starim Pottsom kot neodvisen človek go- (Nadaljevanje na str. 8 spodaj)

ŠAH

Občni zbor šahovske sekcije

Pred kratkim je bil občni zbor naše šahovske sekcije. Občnega zbora se je udeležilo 25 šahistov, med njimi predsednik občine tovariš Cerar in drugi. Razvila se je živahna diskusija, ki je obravnavala pomen šaha ter težave, ki jih imamo pri delu. Predvsem pomankanje prostora, ker je sedanja soba vsekakor premajhna za 60 šahistov, kolikor jih ima naša sekcija.

Izvoljen je bil nov odbor; za predsednika je bil izvoljen Štefe Sašo, tajnik Stibilj Donat, blagajnik Keršič Marjan ter gospodar in referent za propagando Brezavšček Stefan, za mladinski šah pa Stalc Ludvik, ki vodi na gimnaziji šahovsko sekcijo oziroma krožek.

Po občnem zboru je bil odigran brzoturnir med 17 šahisti. Zmagal je Štefe s 16 točkami pred ing. Sterom s 13, ter Brezavščkom 12 točk itd.

Novi odbor je takoj organiziral tri velike turnirje, med 40 pionirji se je razvila ogorčena borba za finale. Prav tako se igra turnir za IV. in III. kategorijo. Na turnirju III.

kategorije vodita trenutno Stambolič Dušan in Kočevar Dušan.

V pripravah za turnir mest, ki bo 13. t. m. v Mariboru, je bil odigran velik šahovski brzoturnir. Igralo se je v dveh grupah po 10 šahistov. V finalu pa sta avtomatsko prišla Roblek in Štefe. Lep uspeh je dosegel pionir Regvat, ki se je plasiral v finale, kjer je zasedel od 10 igralcev 7. mesto. Prvo mesto pa sta si delila Roblek Edo in Štefe Sašo z 8 točkami, 3. mesto je zasedel Brezavšček Stefan, 4. in 5. mesto si delita Jurančič Vlado in Gros Vili po 5 točk, na 6. mesto se je plasiral Keršič Marjan.

Kakor vidimo, je šahovsko življenje pri nas doseglo velik razmah, verjetno največji doslej, da mladina čuti veliko veselje do te igre in jih s tem odvraca od škodljivih pojavov v našem družbenem življenju. Dolžnost nas vseh, posebno ljudskega odbora je, da jim da ustrezne prostore za še nadaljnji večji razmah.

Štefe Sašo, Prehod 3
Tržič

ŠIBKEJŠI SPOL

(Nadaljevanje s 7. strani)
vori z neodvisnim človekom«, se nasmehe gospod Grebl.

»Petintrideset šilingov na teden po dvajsetih letih službe! In on je bil tako drzen, da mi je rekel, da več tudi ne zaslužim! Ko sem mu povedal svoje mnenje o tem, koliko on zasluži, je hotel poklicati policijo... Kaj me tako gledaš? Jaz sem se zate trudil trideset let. Sedaj je na tebi vrsta!«

»V teh letih boš težko dobil drugo službo«, reče žena, »zlasti če ti ne dajo nobenega spričevala.«

»Službo«, reče on in jo pogleda. »Službo! Rečem ti: konec je s službami. Smešno je, da bi človek z mojimi dohodki služil za petintrideset šilingov na teden.«

»Toda, recimo, da se meni kaj primeri?« reče zaskrbлено njegova žena.

»To ni mnogo verjetno«, reče gospod Grebl. »Ti si še dovolj trdna. Pa tudi, če bi se ti kaj zgodilo, tvoj denar bi potem jaz prejemal.«

Žena odkima.

»Kaj?« zarjave mož in pla-ne pokonci.

»Denar bom prejemala samo, dokler živim, Henry, saj sem ti že povedala«, reče žena preplašeno. »Mislila sem, da veš, da bi z mojo smrtjo renta prenehala.«

»Toda, kaj bo z menoj, če ti umreš?« vpraša mož preplašeno. »Kaj naj tedaj jaz počnem?«

Gospa Grebl pritisne robec na oči.

»Ne pričenjaj sedaj slabiti svojega organizma še z jokanjem!« zakriči njen mož. »Kaj spet godrnjaš?«

»Rekla sem..., samo sem rekla..., upajmo, da boš umrl pred menoj«, zastoka žena. — »Potem bo vse kot treba.«

Gospod Grebl odpre usta, da bi nekaj znil. Toda v hipu je doumel, kako je angleški jezik reven, da bi mogel z besedami izraziti, da bi se na poseben način spomnil strica Georga:

»Vidiš, mislim, da ste me ti in tvoj važni stric presneto prevarila. Zaradi vaju sem pustil dobro službo. A sedaj, če bi slučajno tebi prišlo na misel, da izdihneš, bi jaz zletel na ulico.«

»Prizadevala si bom, da bi že zaradi tebe živel, Henry«, reče žena.

»Samo pomisli, kako se bom bal, če kdaj zboliš«, je nadaljeval ogorčeni gospod Grebl.

Gospa vzdihne, a njen mož pove še več pripomb na račun preteklosti in bodočnosti pokojnega strica Georga. Končno se odloči, da pojde k advokatu, da bi videl, ali se da kaj ukreniti.

(Nadaljevanje sledi.)

Ob 50-letnici Turistične zveze Slovenije

Našim bralcem ni znano, da praznuje Turistična zveza Slovenije letos svoj petdesetletni jubilej. Naročniki in bralci Turističnega vestnika, ki ga izdaja Turistična zveza Slovenije, so že septembra dobili v roke dvojno, razkošno opremljeno številko te revije z izredno bogato vsebino, s čimer je Turistična zveza Slovenije kar se da lepo proslavila svojo petdesetletnico. Revija ali bolje zbornik prinaša vrsto načelnih člankov o pomembnosti te važne gospodarske panoge pri nas poleg številnih orisov turističnih krajev v Sloveniji, med katerimi seveda ne manjka tudi Tržiča.

Preteklo soboto in nedeljo pa je bil v Ljubljani jubilejni

občni zbor Turistične zveze Slovenije, ki so se ga udeležili delegati iz vse Slovenije ter predstavniki oblasti in sorodnih organizacij pri nas in v ostalih republikah. Delegati so poslušali poročilo o delu Turistične zveze Slovenije, ki je zlasti v zadnjih desetih letih doživela velikanski razmah, nato pa so ločeno v komisijah razpravljali o organizacijskih in propagandnih vprašanjih našega turizma. Na jubilejnem občnem zboru so bili tudi odlikovani vidnejši delavci s področja turizma.

Čestitkam Turistični zvezi Slovenije ob njeni 50-letnici se pridružujemo tudi mi in ji želimo čim vidnejših nadaljnjih uspehov!

Rajstva - smrti - poroke

Rojeni: Meglič Marija, gospodinja iz Grahovš, je rodila dečka; King Silva, tovarniška delavka iz Tržiča, je rodila dečka; Serec Ana, gospodinja s Slapu, je rodila dečka; Zupan Doroteja, gospodinja iz Loma pod Storžičem, je rodila deklico; Štrukelj Marija, tovarniška delavka iz Bistrice pri Tržiču, je rodila dečka; Praprotnik Marija, gospodinja z Loke, je rodila deklico. — Srečnim mamicam čestitamo!

Umri: Zupan Ignac, osebni upokojenec iz Tržiča, Koroška c. 8, star 59 let; Duh Drago, otrok iz Jelendola 13, star 1 mesec; Radon Jakob, osebni upokojenec iz Tržiča, Trg svobode 30, star 69 let. — Svojcem naše sožalje!

Poročeni: Polajnar Gašper, posestnik iz Čadovelj pri Tr-

žiču, in Meglič Valentina, gospodinja iz Doline; Dacar Milan, avtomehanik iz Zvirč, in Ovsenek Ana-Brigita, tovarniška delavka iz Zvirč; Aljančič Pavel-Alojz, tovarniški delavec iz Kovorja, in Jenko Ana, tovarniška delavka iz Smlednika; Horvat Jakob, mizar iz Tržiča, in Štefe Milica-Marija, tovarniška delavka iz Tržiča; Tišler Peter, posestnik iz Čadovelj pri Tržiču, in Meglič Ana, gospodinja pomočnica iz Podljubelja; Markič Ignacij, strojni ključavničar iz Tržiča, in Mencinger Gabrijela, državna uslužbenka iz Tržiča; Meglič Janez, električar iz Potarjev, in Zupan Marija, tovarniška delavka s Slapa; Kranjec Franc, gradbeni delavec iz Tržiča, in Novak Marija, tovarniška delavka iz Tržiča. — Mnogo sreče!

Poročilo o poslovanju Otroških jasli v letu 1954

Ustanova »Otroške jasli« v Tržiču je zaposlovala v letu 1954 1 upravnico, 5 otroških sester, 1 kuharico, 1 snažilko ter 1 honorarno perico. V tej ustanovi je bilo dnevno oskrbovanih povprečno 25 otrok v starosti od 6 tednov do 5 let. Oskrbovani otroci izhajajo iz delavskih oziroma uslužbenških družin iz tržiških podjetij in ustanov.

1. Vsota bilance	din 610.533
2. Osnova za amortizacijo	din 1.163.100
3. Popravek vrednosti osnovnih sredstev	din 697.910
4. Sklad osnovnih sredstev	din 465.190
5. Skupni dohodki	din 777.622
Plačilo staršev	din 410.152
Dotacije	din 331.711
Izredni dohodek	din 35.759
6. Skupni izdatki	din 741.924
Osební izdatki	din 253.526
Operat. izdatki	din 188.610
Funkc. izdatki	din 299.788
7. Presežek dohodkov	din 35.698

Tržič, dne 30. X. 1955

Upravnica:
Šter Jolanda